

[Gert Petersen]

med i NATO, så vil der også være et flertal for, at Danmark i hvert fald skal føre en selvstændig politik inden for foretagendet og ikke bare pantsætte sin handlefrihed hos den amerikanske præsident.

Det konkrete dagsordensforslag, som er fremsat af SF og VS, går på, hvilken politik Danmark konkret skal føre inden for NATO, at vi skal modsætte os retningslinjer, som bygger på mulighed for førstegangsbrug af atomvåben, og tage initiativ – det er oven i købet konstruktivt – til nedsættelse af en arbejdsgruppe med henblik på ophævelse af førstegangsbrugsstrategien. Jeg er helt sikker på, at mr. Kennedy og mr. Pell og de andre derovre i USA kan skrive under på det sidste forslag.

Albrechtsen (VS):

Efter de nye atomretningslinjer, som NATO godkendte for ganske nylig, kan atomvåben affyres som et politisk signal. Som det formuleres i Frankfurter Allgemeine den 23. oktober, er der tale om, at man nu i langt højere grad opfatter brugen af a-våben som et primært politisk virkemiddel. Dermed er der sket en helt afgørende skærpelse af NATOs i forvejen dødsensfarlige atomstrategi. Tidligere lagde man vægt på, at a-våbnene skulle bruges, hvis et angreb af fjendtlige styrker truede NATO med et fuldstændigt nederlag, altså hvis man havde ryggen helt oppe mod muren, men nu forudser man altså en langt tidligere brug af a-våben.

Resultatet er en markant sænkelse af den såkaldte atomtærskel, og faktisk er hele denne tanke om at bruge a-våben som et politisk signal dybt forfærdende. Dermed udviskes helt grænserne for brug af atomvåben. Jeg vil godt spørge ministeren, hvordan han har kunnet medvirke til noget sådant. Hvordan har ministeren på regeringens og til syvende og sidst også Folketingets vegne kunnet være med til noget så vanvittigt? For det er vanvid at tro, at man kan bruge a-våben som politisk signal.

Denne syge tanke kan opstå i hovedet på folk, der tror, at der kan udkæmpes en begrænset atomkrig i Europa. Ellers har det ingen mening at bruge a-våben som politisk signal. Det kan kun bygge på tanken om, at brug af a-våben skulle kunne få en krig til at stoppe. Det er en forfærdelig illusion. Jeg

lagde mærke til, at hr. Dohrmann på det punkt er enig med mig. Han mener også, at bruges der først a-våben, så er det sket.

Jeg vil godt spørge ministeren, om han virkelig tror på den teori eller ministeren vil erkende, at er a-våben først taget i brug, så er det sket, så kan intet hindre den endelige katastrofe. Jeg vil også godt bede ministeren oplyse, hvilke atomvåben der er tænkt til brug som politisk signal. Er det de a-våben, som kommer under den danske chef for enhedskommandoen, og som i dag ligger i depoterne i Slesvig-Holsten, der skal bruges som politisk signal? Skal en dansk officer starte atomkrigen, eller vil man endog gå så vidt som til at bruge en mellemdistanceraket, en Pershing II f.eks., og begynde med et direkte angreb på sovjetisk territorium? Det ville i høj grad være i overensstemmelse med tanken om a-våben som politisk signal.

Eller vil man i overensstemmelse med den nye, offensive søkrigsdoktrin, som ministeren forsøgte at skjule for Folketinget ved at fortie godkendelsen i januar 1982, bruge f.eks. krydsermissilerne i Norskehavet til at rette det første a-våbenangreb?

Ministeren vildledte Folketinget med sin påstand om, at der ikke var vedtaget nye søkrigsretningslinjer siden slutningen af 1970'erne. Nu vil jeg håbe, at ministeren i dag vil svare korrekt på mine spørgsmål. Jeg vil godt spørge, hvordan ministeren kunne være med til at godkende, at atomretningslinjerne nu også omfatter søkrigen, a-våben til søs. Det gjorde 1969-retningslinjerne ikke, og vi ved jo nu, ikke mindst takket være journalist Jørgen Dragsdahls arbejde, at der er vedtaget nye søkrigsretningslinjer med et så offensivt indhold, at Folketinget nødvendigvis må være imod disse retningslinjer. Hvordan kan ministeren så være med til at godkende retningslinjer for brug af atomvåben til søs?

Et af hovedproblemerne med disse atomretningslinjer er den manglende parlamentariske kontrol. Intet parlament – det kan jeg i hvert fald ikke forestille mig – ville kunne godkende disse retningslinjer, hvis det fik klar besked om indholdet. Disse retningslinjer kan kun eksistere i mørke; de tåler ikke dagens lys. De tåler især ikke demokratisk debat.

Derfor må f.eks. det danske Folketings medlemmer ikke engang få at vide, efter